

Клавириятъ му творения, състоящи се отъ фантазии, танци, полонези, мазурки и единъ концертъ, сж въ елегантенъ салоненъ стилъ.

Вьернѣ, Луи Викторѣ Жуль — Vienne, Louis Victor Jules — органистъ-виртуозъ и даровитъ композиторъ, род. 8 окт. 1870 въ Пуатие, ученикъ на Цезарь Франкъ и Видоръ въ Парижката консерватория; органистъ въ Notre Dame и професоръ по органъ въ Школа канторумъ. Творби: по една сюита и симфонии за оркестръ; 5 симфонии за органъ; „Психея“, „Еросъ“ и „Джини“ — за пѣние и оркестръ; Missa solemnis и Tantum ergo — за хоръ и оркестръ; струненъ квартетъ, клавиръ-квинтетъ; „Поема“ за пиано и оркестръ; по една соната за цигулка и виолончелъ; клавири и органиви пиеси, пѣсни.

Византийска музика (пѣние). Изследването на В. м. започва отъ тогава, когато се започва и изучаването произхода и на латинската църковна музика, съ целъ да се установи — дали е тя самобитна, или има своитѣ корени въ чужди култури. Изучаването на изходнитѣ точки на християнската музика, които се намиратъ въ изтока, извика нуждата отъ изследване музиката на Византийската империя. Подъ В. м. се разбира музиката, написана върху гръцки текстове, предназначена за изпълнение въ църква, или при празненства, и то музиката, култивирана не само въ престолния градъ, но и въ цѣлата империя. Споредъ писменитѣ паметници, които сж достигнали до насъ — при В. м. се касае до църковна музика, и такава, предназначена за изпълнение въ дворцовитѣ и религиозни празници: акалации и полихронии. Както и при другитѣ изкуства, тъй и при музиката, Византия е заимствувала много отъ изтока, както въ времето на най-ранното християнство, така и по-късно — въ IV в., когато християнството става държавна религия. Изкуствата сж били въ услуга на веледепието при богослужението. Предаването тържественостъ и украсяването на новата религия е ставало чрезъ хипнодобни пѣсни и псалми. Една силна вѣлна отъ ориенталски елементи се разлива върху християнското изкуство, началото на която е

въ Сирия, Месопотамия и Персия. Чрезъ походите на Ал. Велики, византийското могъщество се разпростира все повече — и Александрия, Антиохия и Ефесъ ставатъ срѣдища на елинизма. Въ сжщото време въ вътрешността на страната е цвѣтѣла сжщо една домашна, ориенталска култура. Облѣчени въ пѣлна свѣтска и църковна власт, византийскитѣ императори сж поддържали едно безкрайно великолепие, и за тѣхнитѣ тържествени церемонии и религиозни процесии сж били създадени особени пѣсни, наричани акалации, които сж били изпълнявани отъ собствени пѣвци. Тѣзи акалации сж служили не само за тържествено поздравяване на императора, но и на висши духовни лица, и сж се пѣяли презъ време на богослужението. Такава акалация е останалото и до сега въ изг. правос. църква, Тонъ деспотинъ...ис-пола-ети деспота“ (Владикъ и...на многая лѣта, владыко!). Акалациитѣ при императорскитѣ церемонии сж били придружавани и отъ инструментално изпълнение — чрезъ два малки органа за носене, чиято употреба е продължила до завладѣването на Константинополъ. Много-хоровото пѣние и свирене на два органа, практикувани въ Св. Марко въ Венеция, е заимствувано отъ византийцитѣ. Акалациитѣ и полихронии сж една незначителна частъ отъ В. м. — нейната сжщностъ е въ пѣснопѣнията при богослужението и религиознитѣ обреди, както въ пѣснитѣ за Св. Богородица и за светиитѣ.

Отначало, при богослужението сж се пѣли изключително само химни, които нѣматъ нищо общо съ химнитѣ, появили се по-късно въ западната църква. Първата истинска християнска форма сж **тропаритѣ** — представящи отъ себе си кратки стихове, които сж били вмѣквани въ псалмитѣ. Слово и тонъ въ В. м. сж били въ тѣсна зависимостъ. Като първи съчинители на химни и тропари се сѣмѣятъ Тимоклесъ и Антимосъ. Следъ това, къмъ IX в., се явяватъ химнитѣ, при които създателъ на текста е такъв и на музиката. Следъ тропаритѣ се явяватъ **канонитѣ**, представящи въ музикално отношение една по-висша степенъ на развитие. Имало